

UPRAVNI SUD U OSIJEKU

190

PRESUDA

Upravni sud u Osijeku, po sucu Božidaru Horvatu, uz sudjelovanje zapisničarke Mirte Tomić, u upravnom sporu tužitelja KRON d.o.o., P. Pejačevića 34, Osijek, kojega zastupa opunomoćenik Damir Pokupeć, odvjetnik u Zagrebu, Frankopanska 2A, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, radi poništenja rješenja tuženika, 9. prosinca 2016. godine

presudio je

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja kojim tužitelj traži poništenje rješenja tuženika klasa: UP/I-344-07/15-01/69, urbroj: 376-04/16-4 od 11. veljače 2016. godine.

Obrazloženje

Tužitelj KRON d.o.o. podnio je kod ovoga suda tužbu protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, radi poništenja rješenja tuženika.

U tužbi tužitelj, među ostalim, navodi kako tuženik u upravnom postupku nije pravilno utvrdio činjenicu da je tužitelj postupio protivno odredbi članka 49. stavka 3. Zakona o elektroničkim komunikacijama te da je propustio osigurati najavne poruke na početku poziva kojima bi se korisnik upoznao s cijenom usluge i mehanizmom prekida usluge s posebnom tarifom, a koje su navodno bile pružene na temelju ugovora o najmu geografskih brojeva broj: UGO-2015-0101 i dodacima ugovoru broj: 01, 02, 03 i 04. Nadalje, tužitelj ističe kako nije pružao usluge s posebnom tarifom na temelju predmetnoga ugovora sklopljenoga s tvrtkom IT JEDAN d.o.o., već da je zakupljene brojeve koristio radi pružanja informacija o turističkim odredištima na temelju ugovora s inozemnim poslovnim partnerom, te kako je tijekom nadzora pogrešno utvrđeno da je poslovni odnos tužitelja i tvrtke IT JEDAN d.o.o. obilježen djelatnošću pružanja usluga s posebnom tarifom, samo zbog podudarnosti između podataka s internetske stranice tvrtke IT JEDAN d.o.o. i podataka da tužitelj obavlja djelatnost pružanja usluga s posebnom tarifom. Također, tužitelj navodi kako činjenica što je u predmetnom ugovoru označen kao »pružatelj sadržaja« ne znači da je pružao usluge s posebnom tarifom, dok činjenica da su se unajmljeni geografski brojevi koristili za pružanje vlastitih sadržaja također ne dovodi do toga zaključka, odnosno navodi kako su podnaslovi u predmetnom ugovoru postavljeni radi lakšega snalaženja i da ne utječu na tumačenje ugovora, a da je naslov iznad članka 7. Ugovora »Izvještavanje i evidencija brojeva s posebnom tarifom« loše i nesretno postavljen. Isto tako, tužitelj navodi da je potrebno uzeti u obzir sadržaj predmetnoga ugovora, a ne formu ugovora, te da davanje informacija o smještajnim kapacitetima nije sadržaj gdje bi se imali primjenjivati brojevi s posebnom tarifom i nije bilo potrebe da se korisnici upoznaju s cijenom usluge i mehanizmom njezina prekida. Uz navedeno, tužitelj ističe kako nije bilo prigovora korisnika koji su koristili usluge s posebnom tarifom, već je upravni postupak pokrenut na temelju saznanja iz drugoga postupka, uslijed čega tužitelj predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev.

U odgovoru na tužbu tuženik osporava navode tužbe iz razloga navedenih u obrazloženju pobijanog rješenja od 11. veljače 2016., te nastavno ističe kako tužitelj nije poštovao navedene odredbe Zakona o elektroničkim komunikacijama, te da su tijekom upravnog postupka u cijelosti i potpuno dokazane sve činjenice iz kojih proizlazi da je tužitelj nesporno pružao usluge s posebnom tarifom. Isto tako, tuženik navodi da u konkretnom slučaju nije odlučna vrsta usluge koju je tužitelj pružao, budući nije propisano što može biti sadržaj usluge s posebnom tarifom, kao i da je tijekom upravnog postupka nesporno utvrđeno da tužitelj nije poštovao niti odredbe Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga.

Prema tome, tuženik predlaže da sud odbije tuženi zahtjev (list 28-30).

Tijekom dokaznoga postupka izvršen je uvid u dokumentaciju koja prileži spisu kao i u spis upravnoga postupka.